

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ทองคำขาดคลังหลวง

หลวงตานี้เคยกินมาแล้วข้าวเปล่า ๆ อ้าวจริง ๆ นะ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ส่งเสริมเอาอาหารการกินอะไรไปให้พระวัดนั้นวัดนี้ เราไม่เคยได้ความดีความดีที่เป็นที่สะดุดใจ ๆ เพราะอาหารการกินสมบูรณ์เลย ที่เด่นก็เห็นแต่หมูขึ้นเขียง กินอิม ๆ แล้วนอนไม่ตื่นแหวะ ง่วงนอน ยิ่งอาหารดี ๆ กินแล้วง่วงนอน ภาวนาไม่เป็นการ เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ตัดกัน เราเป็นมาอย่างนั้นชีวิตของเรา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ค่อยส่งเสริมส่งอาหารไปให้วัดต่าง ๆ นอกจากเป็นความจำเป็น เช่นอย่างภูวี่ เราส่งเลี้ยงเพื่อภาวนา วัดต่าง ๆ เราไม่ค่อยส่งเสริม

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่เหมือนกัน ท่านพูดถึงเรื่องความทุกข์ความลำบาก ท่านอยู่ในป่า ท่านไปหาเองท่านบอกอย่างนั้น มีแต่ความอดอยากขาดแคลน กินแต่ข้าวเปล่า ๆ ทั้งนั้นแหวะ บิดบาบตาเขาไม่รู้เนี่ย เขาว่าพระธรรมกรรมฐานฉันถั่วฉันงา เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาข้าวเปล่า ๆ มาให้ฉัน ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ท่านเล่าให้ฟัง เขาไม่มีถั่วมีงาเขาไม่ได้มาถวาย เขามีแต่ข้าวเปล่า ๆ ให้เราฉัน เราก็ฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ ตลอดท่านว่าอย่างนั้น ก็เราก็คือไปหาอย่างนั้น แนะ ท่านพูด

เราเองก็เหมือนกัน เราไม่ได้เคยสมบูรณ์พูนผลในธรรมทั้งหลายเพราะอาหารการกินเหลือเฟือเลย ลงมาจากภูเขานี้มีแต่หนังห่อกระดูกลงมา ฟังซิ จนพ่อแม่ครูจารย์ตกตะลึง เราไม่ลืมนะ พอลงมากราบท่าน ทำไมเป็นอย่างนี้ละท่านว่า มีแต่หนังห่อกระดูกลงมาจากภูเขา ไม่กินข้าว ฟัดกันตลอดกับกิเลสไม่ถอยเลย เรื่องกับกิเลสนี้ฟัดกันไม่มีถอย พอตื่นนอนก็ขัดกันเลยจนกระทั่งหลับ ๆ เป็นประจำ ๆ

ให้อาหารมากไม่ดี อาหารมากร่างกายมีกำลัง เป็นเครื่องเสริมกิเลสได้ดี กิเลสก็ลำพอง ต้องตัดทางอาหารลงให้มาก แรงทางความเพียรเข้า เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ทุกข์ทรมานตลอด เพราะเห็นผลอย่างนั้น ฉันอยู่ด้วยความสมบูรณ์พูนผลภาวนาไม่เป็นการ มีดีแจ่งล่งไปเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าขัดกันแบบนี้แล้วได้ผล ๆ อยากกินเมื่อไรก็กิน ไม่อยากกินก็เฉยเลย เหมือนคนไม่มีปากมีท้อง ไปพักอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน อยากกินเมื่อไรค่อยบิดบาบตามากิน ได้ข้าวปั้นสองปั้นมาพอแล้ว

ส่วนมากฉันแต่ข้าวเปล่า ๆ แหวะ ข้าวเปล่า ๆ ไม่ง่วงนอนนี่ มีกับละง่วงนอนกับดีเท่าไรยังง่วงนอน ชี้เกียจมาก ข้าวเปล่า ๆ ไม่ง่วงนะ นั่งภาวนานี้เหมือนหัวตอแนว เดินจงกรมนี้ก็ตัวเบา มันเป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นถึงได้บอกลูกบอกหลานพากันกินข้าวเปล่า ๆ เสียก่อนเถอะนะ หลวงตาเคยกินข้าวเปล่า ๆ มาแล้วละ

โห ทุกข์จริง ๆ ไม่ทุกข์จริง ๆ จะบอกเธอ ลงมาหาพ่อแม่ครูจารย์มัน พอกราบท่านเท่านั้น มองดูท่านตกตะลึง ท่านร้องไห้อีก ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ คนหนุ่ม ๆ อายุในราว ๓๐ มาหาท่านที่ไรก็มีแต่หนึ่งห่อกระดุกลงมา ท่านรู้ว่าเอาจริงเอาจัง เพราะฉะนั้นท่านถึงไม่ให้ใครไปกับเรา ให้เราไปคนเดียว ให้ท่านมหาไปคนเดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ เพราะท่านรู้แล้วว่าเอาจริงเอาจัง ไปก็เอาจริง ๆ พอก้าวออกจากวัดแล้วก็นั่นละเรียกว่าเอาใหญ่ละ ตั้งแต่ก้าวเดินออกจากวัดนี้ ก็เดินจงกรมตลอดไปเลย จะไปป่าไหนเขาลูกไหนบ้านไหน ๆ มีแต่เดินจงกรมไปตลอดถึงหมู่บ้าน เป็นความเพียรทั้งวัน อยู่คนเดียวไม่มีอะไรมาคิดมาอ่าน พิจารณา ภาวนาเรื่อยไป

บางทีมันคงจะดีซ่าน คือตัวเหลืองเหมือนทากมันนะ ตัวเหลืองหมดทั้งตัวเลยเหมือนทากมัน หนึ่งห่อกระดุกลงมา นั่นละท่านเห็นอย่างนั้นละท่านตกตะลึง ท่านก็ไม่ถามอะไรว่าเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านไม่ถาม เพราะท่านรู้ว่าไปฝึกกรรมตนเอง มีแต่ท่านว่าโธ้ย ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะ มันผิดสังเกตเอาจริง ๆ จากนั้นมาท่านก็กลัวเราจะอ่อน ท่านก็พลิกใหม่ทันที ท่านว่าอย่างนั้นเราก็นิ่งฟังท่านจะออกแง่ไหน คอยฟัง สักเดี๋ยวขึ้นรับแล้ว มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั่นเวลาท่านออก มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ ท่านกลัวเราจะอ่อนเปียกไปละซิ ท่านรีบปลุกใจทันที

หนักมากพูดถึงเรื่องหนัก ภาวนานี้หัวใจเหมือนผู้ต้องหา นะ ใจนี้เหมือนผู้ต้องหา สตินี้ควบคุมตลอดเลย เพราะฉะนั้นจึงทุกข์มากซิ บังคับใจไม่ให้มันคิดในแง่ที่เป็นกิเลส ให้คิดแต่แง่ธรรมอย่างเดียว บีบบังคับกันตลอด ๆ เลยนะไม่ใช่ธรรมดา หนักมาก ไม่เอาขนาดนั้นไม่ได้นะกิเลส มันเหนียวเหนียวจริง ๆ เก่งจริง ๆ นะ ขึ้นเวทีพีดกันเสียก่อนถึงรู้กิเลสมันเก่ง ยังไม่ถึงขั้นเวทีถล่มแล้วไม่รู้ว่าเป็นกิเลสเก่ง ธรรมะเก่ง

กรรมจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่เสริมอาหารไปส่งวัดนั้นวัดนี้ เราไม่เสริม บิณฑบาตได้เข้ามาแล้วพอแล้ว ฉันทลงไปแล้วผลของมันไม่โงกไม่ง่วง ฉันทแต่ข้าวเปล่า ๆ ไม่ง่วงนะ นอนก็นิดเดียว ตัวเบาตลอด หิวโหยช่างมัน คนไม่กินข้าวก็หิวแหละ มันจะตายจริง ๆ ถึงไปบิณฑบาตมาให้ฉันเสียวันหนึ่ง

ทองคำกำลังขาดคลังมากเวลานี้ ให้ต่างคนต่างตื่นตัวนะ ทองคำนะ อย่าทำเล่น ๆ นะ ทำเล่นไม่ได้ นะกับทองคำ เวลานี้ลมหายใจเราแขม่ว ๆ นะ ชาติไทยเราทั้งชาติหายใจแขม่ว ๆ ด้วยทองคำขาดคลังหลวง เรานำมาพูดเองเชื่อถือได้เลย ไม่ใช่คนอื่นคนใดมาพูดพอจะมาโกหกกันเล่น เราไม่โกหก เราถอดออกมาจากความจริงมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพื่อให้ต่างคนต่างตื่นเนื้อตื่นตัว เรียกว่าอันตรายรอบบ้านรอบเมืองของเรา เอาให้จริงให้จังนะ นี่ไปที่ไหนต้องเน้นหนักทางทองคำ เพื่อให้เป็นหลักของชาติ ลมหายใจของชาติเรา

ต้องเร่งทางทองคำให้มาก ทองคำ ดอลลาร์ ไล่กันไป ทองคำตั้งหลักฐาน ดอลลาร์ขับไล่ ฟาดมันลงทะเลไปนั้นอย่าให้มันอยู่บ้านเรา มาแฟนฟาน ๆ ได้อันนี้มาก ๆ แล้วขับมันลงทะเลเลย ได้มาก ๆ เราจะพาขับเอาให้มันตกทะเลตุม เตียวนี้มีแต่มัน ขับเรา มีแต่มันบีบเรา

โห หนักมากเรา ช่วยบ้านช่วยเมืองนี้ หนักมากนะ หัวใจคนทั้งชาติมาอยู่กับเรา คนเตียวนี้หนักมาก ทนทุกข์ทรมานขนาดไหนก็จำทนนะ เพื่อชาติบ้านเมืองละจำทนทนเอา ถ้าธรรมดาไม่เอาไหนแล้วเตียวนี้ นี่ก็ทนเพื่อชาติบ้านเมือง

ที่วิตกวิจารณ์มาก ๆ ก็คือโรงพยาบาลต่าง ๆ เราวิตกวิจารณ์มาก เพราะขาดแคลนมากด้วยเวลานี้ ไม่ได้งบประมาณจากรัฐบาล โรงไหน ๆ มีแต่ติดหนี้ติดสินพะรุงพะรัง อันนี้ละลำบากมาก เพราะคนไข้เข้าไปเป็นประจำ ยาก็ต้องหาซื้อมา เงินไม่มีซื้อยามาจากไหน นี่ชิมันติดอยู่ตรงนี้

โรงพยาบาลบ้านนอกละทุกข์มากที่สุด ลำบากมาก เพราะคนไข้ไปเป็นประจำ เขาไม่มีเงินมีทองนี้ ไปพอรักษาหายแล้วเขากลับบ้านของเขา หมอเป็นผู้บริการรักษาทุกด้านทุกทาง ค่าหยูกค่ายาค่าอะไรเป็นผู้จ่ายเอง ๆ นั้นชิที่มันทุกข์นะ คนไข้เข้าไปหายแล้วเขาก็กลับออกมา เขาไม่มีเงินให้ หมอก็ต้องรับเคราะห์รับกรรม ทีนี้ยากก็หมดเงินก็หมด ติดหนี้เขาพะรุงพะรัง เราจึงต้องได้ช่วยทางหยูกทางยา ช่วยเยอะนะ ทุกแห่งทั้งใช้หนี้ทั้งช่วยซื้อยาทุกด้านแหละ ไม้จั่นไม้ไหวะแหละ

บ้านเมืองของเราส่วนใหญ่ก็อย่างที่เราเห็นนี่แหละ อันไหนที่นำมาพูดให้พากันจดจ่อ นะ อายนอนใจนะ ทองคำอายนอนใจนะ ให้พากันเร่ง อย่าเสียดายนักเถอะ ให้เสียดายชาติของเรานี้ เป็นหลักใหญ่มาก หัวใจของเราทุกสิ่งทุกอย่างเราอยู่กับชาติทั้งหมด ไม่ได้อยู่กับทองคำในกำมือของเรานี่นะ อันนี้ไม่ค่อยมีคุณค่าอะไร ทองคำอยู่ในกำมือของเรา ชาติต่างหากมีคุณค่า เป็นหลักของชาติไทยเรา จึงต้องหนุนทางชาติ

ทองคำอยู่ในนิ้วมือเรา อยู่ในคอเรา เอาประดับเข้าไป เสริมเข้าไป ชาติเราก็ก็นั่นหนาแน่นคง สง่างาม เจ้าของก็อบอุ่น คนมาจากที่ไหนมองมาเห็นหมด ว่าเมืองนี้มีหลักฐาน เขาไม่ดูถูกเหยียดหยามได้อย่างง่ายดาย เราจึงต้องได้หนักแน่นในทางนี้มากทีเดียว ให้พากันตั้งอกตั้งใจอุตสาหะพยายามขวนขวาย

มีมากมีน้อยเอาช่วยกันไป ช่วยเพื่อหลักเกณฑ์ของชาติเราจะเป็นอะไรไป ไม่ได้เสียหายอะไร มีคุณค่ามาก มีอันสงส์มากด้วย ให้คนไทยได้อยู่ร่วมกันเป็นสุขทั้งชาติ จะไม่เป็นมหาทุกลไคยังงี้ ต้องเป็นชิ เราเอาเทียบกันชิ คือเราเทียบเพื่อเอาสารคุณ เราเทียบสมบัติของเราที่มีไว้ นี้ ต่างคนต่างมี ๆ แต่ต่างคนต่างไม่ได้เสียสละ ชาติของเรา

ค่อยจมไป ๆ จนกระทั่งจมนมด สิ่งของเรามีมากน้อยจมไปตาม ๆ กันหมดไม่เห็นมีคุณค่าอะไร นั่นต้องเทียบอย่างนั้นซิ

ของต่างคนต่างมี ๆ ต่างคนต่างเสียสละ ต่างคนต่างแบ่งส้นปันส่วนไปเพื่อชาติของตน ๆ เราจะอดบั้งอ้อมบั้งก็ไม่เป็นไร ขอให้ชาติแน่นหนามั่นคง อยู่ได้ ตรงนี้ตรงอยู่ได้นะ เย็น เพราะฉะนั้นจึงพากันเสียสละ เงินทองข้าวของของเราอยู่ในกระเป๋าของเราไม่ได้มีคุณค่า ยิ่งกว่าที่เราเนาออกไปช่วยชาติ อันนั้นเป็นหลักใหญ่ที่สุดเลยที่เราจะต้องจดจ่อทุกคน คิดทุกคน

หลวงตานี้คิดจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาณะ คิดเป็นธรรมดาเป็นธรรมดาด้วย ไม่ได้คิดแบบโลก ๆ ไม่ได้คิดแบบตีใจเสียใจ ไม่ได้คิดแบบนั้น คิดโดยเหตุโดยผลทุกแง่ทุกมุมซอกแซกซิกแซก เอามาบวกลบคูณหารกันดูผลได้ผลเสีย จึงได้นำมาพูดกับพี่น้องแต่ละคำแต่ละประโยค พิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยนำมาพูด ไม่ได้พูดแบบสุ่มสี่สุ่มห้า เพราะฉะนั้นจึงควรพิจารณากันทุกคน

อย่างที่เราเทียบอย่างตะกั่วนี้แหละ เทียบถึงเรื่องทองคำในกำมือของเรานี้กับทองคำในคลังหลวงต่างกันยังไง ทองคำในคลังหลวงเป็นประโยชน์ทั่วประเทศฟังซินะ เรื่องเล็กน้อยเมื่อไร สง่างามทั้งประเทศเลย มองมาจากที่ไหนก็เห็นสง่างาม แต่ทองคำอยู่ในกำมือเราสง่าที่ไหน อยู่ในกำมือ เพราะฉะนั้นเราควรแบ่งส้นปันส่วน ต้องแบ่งเพื่อชาติของเรานี้ถูกต้อง

น้ำหนักของชาติมีน้ำหนักมากกว่าสิ่งของของเราที่อยู่ในกรรมสิทธิ์ของเรา สิ่งของของเราจะมีเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มเรือนก็ตาม ถ้าลงชาติได้ลุ่มจมแล้วไม่มีความหมายทั้งนั้นแหละ เหล่านี้ก็จมไปตาม ๆ กันหมด ถ้าชาติของเราอยู่ได้ ถึงเราจะจนเราก็อยู่ได้ หลักเกณฑ์มีอยู่อย่างนั้น จึงต้องได้เสียสละเพื่อชาติของตน เรียกว่ารักชาติ คือรักส่วนใหญ่ ไม่ได้รักส่วนย่อย รักส่วนใหญ่คือรักชาติ รักส่วนย่อย คือรักสมบัติเงินทองข้าวของของตนไม่เสียสละ มีแต่ความตระหนี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว ความกวาดความต้อนเข้ามาอย่างเดียว ๆ ชาติลุ่มจมได้ อย่างนั้นจมแน่ ๆ ไม่สงสัย ต้องเทียบต้องเคียงกันซิ

นี่หลวงตามันวาทสนาน้อย ถ้าวาทสนามาก โห ขอให้ม็ทองคำสักสามลำภูเขานี้เถอะนะ มาขวางหน้าอยู่นี้ะ เราจะให้เอารถแทรกเตอร์มากวาดสักสามวันเรียบบูธเลย ตรงไหนต่ำ ๆ กวาดลงไป ๆ ตรงไหนต่ำกวาดลง ๆ เรียบบูธให้เสมอน้ำกลองไปเลย เรียกว่าเสมอน้ำกัน สบาย นี่มันไม่มีจิงจอกจากพี่น้องทั้งหลาย เวลาหลวงตาขอกก็อย่าตระหนี่ถี่เหนียวมากนักซิ หลวงตาไม่ใช่คนตระหนี่นี่นะ ไปขอกูกคนตระหนี่เข้าหลวงตานี้หงายนะ

หลวงตาไม่ใช่คนตระหนี่ คนหมดเนื้อหมดตัวมาตลอดนี่นะ จึงพูดออกด้วยความกล้าหาญ แบบหมดเนื้อหมดตัวมาช่วยโลกช่วยสงสาร หมดเนื้อหมดตัวมาตลอด ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลย บางทีติดหนี้เขาก็มี มีแต่จะให้ ๆ ไม่ดูบัญชี มองดูบัญชี โอ้ย มันลงกันแหวนุ่น โอ้ย ตาย ไม่ได้ต้องไปขยับเขยื้อนเขาก็มี อย่างนั้นก็ มีแต่จะให้ ๆ ทำเดียว เพราะฉะนั้นจึงว่า เอ้า ให้มา ภูเขาทองลูกไหนเก่ง ๆ ให้มาขวางหน้าหลวงตาบัวดูซินะ สามวันหลวงตาบัวเอารถแทรกเตอร์กวาดเรียบบูรเลยไม่มีเหลือ ยังจะโบกมือ เอามาอีก จะว่าอย่างนี้นี่นะ นี่เพราะอะไร เพราะความเมตตาสงสารอยากช่วยเหลือโลก ความหมายว่าอย่างนั้น มีแต่น้ำใจ

อะไรที่จะมาช่วยเหลือได้ ก็คือบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา ให้ต่างคนต่างช่วยเหลือกัน ต่างคนต่างเสียสละ ต่างคนต่างเจือจือจางกันแล้ว เมืองไทยเราอยู่ได้ ชุ่มเย็นด้วยนะ

พวกนักเสียสละ คนมีใจกว้างขวาง ไปไหนชุ่มเย็นไปหมด ไม่ว่าจะเด็กเล็กเด็กน้อย ไม่ว่าจะผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะพระว่าเณร ใครมีจิตใจกว้างขวาง บริษัทยุติธรรมเพื่อนฝูงมากนะ พระก็เหมือนกันนะ องค์ไหนมีจิตใจกว้างขวางเพื่อนฝูงมาก เพื่อนพระ ๆ นั้นแหละ ถ้าองค์ไหนมีใจคับแคบตีบตัน ไม่ค่อยมีเพื่อนมีฝูง เป็นอย่างนั้น อำนาจแห่งความเสียสละ อำนาจแห่งจิตใจผู้ที่กว้างขวาง สร้างความชุ่มเย็นให้ทั่วไปหมด ไปไหนเย็นไปหมด นี่ละธรรม

ความตระหนี่ถี่เหนียวคือกิเลสคือภัยของตัวเองและภัยของส่วนรวม ได้แก่ความตระหนี่ถี่เหนียว ความโลภไม่มีเมตตา นี่คือตัวภัย ไปไหนเป็นภัยทั้งนั้น ตัวนี้ไปไหนใครไม่อยากจะคบค้าสมาคม กลัวจะกินตับกินปอดเขาละซี ถ้าคนจิตใจกว้างขวาง ไปไหนมีแต่จะให้ ๆ ชุ่มเย็นไปหมดเลย ต่างกันอย่างนี้นี่ละ นี่ละทางธรรมเป็นอย่างนี้ จิตใจอันกว้างขวาง ความเสียสละเพื่อสัตว์โลกทั่ว ๆ ไป

ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสมีแต่กวาดแต่ต้อนเข้ามา มีแต่จะเอาทำเดี่ยว ๆ ไม่มองดูหน้าใคร สุดท้ายเจ้าของก็เป็นไฟ แทนที่จะมีความสุขเพราะความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ได้ กลับเป็นไฟเผาตัวเอง แต่มันก็ไม่เห็นโทษนั้นซิ มันไม่ยอมให้เห็นโทษง่าย ๆ

ไหนหนองวัวขอมหรือเปล่าวันนี้ หนองวัวขอให้มาที่นี่ เรื่องบัญชีได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วหรือที่ว่าติดหนี้เขา *เรียบร้อยเจ้าคะ* ทั้งหมดสองล้านเจ็ดแสน เศษอีกไหม *นิดหน่อยคะ* จะช่วยตัวเองได้บางส่วนเจ้าคะ วันนี้ให้หนึ่งล้านก่อน ต่อไปอาทิตย์ข้างหน้านั้นละถ้าไม่มีอุปสรรคจำเป็นในเวลาล่าเวลาและการงานของเรา ก็จะจ่าย

อาทิตย์หน้าโน้นละ ล้วนเจ็ดแสนเต็ม เป็นสองล้านเจ็ดแสนเต็ม เบา โรงพยาบาลก็เบา ร้านค้าของเขาก็เบา เขาไปกว้างขวางมากนี่นะ ต้องคิดอย่างนั้นซิ

ระยะนี้กำลังจ่ายมาก ในช่วงอาทิตย์นี้จ่ายมาก หลายล้าน จ่ายทางโน้น ๆ หลายที่หลายทาง ทั้งค่าหยูกค่ายา ทั้งการก่อสร้าง การก่อสร้างก็มีทุกแห่ง เขามารับงวด จ่ายงวดให้เขา เต็มทางวงก่อสร้างทางโน้นมา ๆ จ่ายรวมกันแล้ว ก็อาทิตย์นี้จ่ายทีหนึ่ง อาทิตย์หน้าจ่ายอีกทีหนึ่ง จ่ายเป็นระยะ ๆ ไป ปกติก็จ่ายอาทิตย์ละครึ่ง นอกจากมีความจำเป็นก็จ่ายเป็นพิเศษ

นี่ยังจะถอยหลังไปอีกนะ ที่ว่าเหล่านี้ยังไม่แล้วนะ ยังจะถอยหลังไปตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ที่เขาติดหนี้ เขาติดหนี้กันเยอะ ปีนี้ติดหนี้เยอะโรงพยาบาล เพราะไม่มีงบประมาณ อย่างที่ว่ามันนะ ยาประจำคนไข้ที่มาทุกวัน ๆ ยาประจำวันต้องมีตลอด งบประมาณมีไม่มีไม่สำคัญ ต้องจ่ายตลอดนั่นซิ แล้วก็ต้องติดหนี้ตลอดซิ เราก็ดำเนินใช้หนี้ให้ ทางโน้น ๆ ทางไหน ๆ

ได้ทองเท่าไรแล้ว ได้ออกซิเจนเท่าไรแล้ว คนไทยเรา ๖๐ กว่าล้านหายใจแหม่ว ๆ ทั้งประเทศ ฟังซิ มันฟังได้ใหม่ละ คนไทยทั้งประเทศ ๖๑ ล้านกว่านะ ต่างคนต่างหายใจแหม่ว ๆ เพราะขาดออกซิเจนคือทองคำ มันนำดูเหรอ วาดภาพดูเดี๋ยวนี้มันก็รู้ซิ คน ๖๑ ล้านกว่า มองดูคนไหนหายใจแหม่ว ๆ เหมือนกันหมด ดูได้ไหมเมืองไทยเราแล้วทำยังไงจะช่วยลมหายใจได้ซึ่งมีทางที่จะช่วยได้อยู่ เอ้า ต้องช่วยซิไม่มันไม่ได้นะ

หลวงตาเป็นหัวใจของชาติ เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องนิมนต์เราไปดูทองคำ เราไม่ได้ตั้งใจว่าจะไป คือเราไม่ได้ขอร้องเขา เวลาเอาเงินไปช่วยแล้วเขาก็เลยนิมนต์ไปดู กลับออกมาแล้วจึงต้องได้ประกาศบ้าง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ เราจะประกาศธรรมดาไม่ได้ ต้องเข้มขันตลอด เพราะประจักษ์ด้วยตาของเรา บอกว่าเราไปเห็นเอง พี่น้องทั้งหลายเชื่อเถิด วังนั้นเลย ถ้าคนอื่นเห็นก็ไม่ว่า นี่เราไปเห็นเองด้วยตาของเรา ทุกสิ่งทุกอย่างชักใช้ไล่เสี่ยงกันหมดจนหายใจสงสัยแล้ว

ที่มันโดนหัวใจเอาจนจะสลบไสลก็คือ เหลือแต่ทองเท่ากำปั้น คน ๖๑ ล้านกว่าแล้วทองมีเท่ากำปั้น กำมือเท่านี้เป็นยังไง ดูซิ เอ้า ให้คน ๖๑ ล้านมาดูนี่ หลวงตาบ้วยกมือขึ้นนี้กำปั้นนี้ คน ๖๑ ล้านกว่าทองคำเราเป็นหัวใจของชาติมีเท่ากำปั้นนี้ นำดูใหม่พิจารณาซิ ถ้าไม่นำดูให้ต่างคนต่างรับนะ ให้ขยับขยายกำปั้นนี้ขึ้นให้มันใหญ่ซิ เข้าใจแล้วนะทุกคน

เวลานี้เขาออกทางวิฑูอยู่หรือเปล่าไม่รู้แน่ ออกครับ ต้องออก ไม่ออกไม่ได้ เราเร่งตั้งแต่โน้น เราไปดูทองคำมาแล้วก็ใส่กันใหญ่เลยนะ จนประกาศบ้าง ๆ วันนี้ทำไมทีวีไปไหนหมด ทุกวันไม่ชนะที่จะไล่ คือเขามากวนเรา คนนั้นมาถามนั้นมาถามนี้ เพื่อเขา

จะออกทางทีวี แล้วตอบไม่หวาดไม่ไหวจนไล่เขากลับ แล้ววันนี้มันไปไหนหมด วาจัน กลับมาจากธนาคารชาติค่า ๆ ทุกวันมันขี้ขี้เยี้ย ๆ วันนี้ไปไหนหมด

สักห้านาที เขามาผิดเวลา กำลังมีดนะทีวีมาจริง ๆ สองเครื่อง โบกมือเลย มา ๆ เราจะระบายทุกซัปดาห์นี้เราจะตายแล้ว มากี่เปรี๊ยะเลยเทียว ขึ้นเต็มเหนี่ยวเลย ให้ ออกประกาศในคืนวันนี้ให้หมดทุกช่องนะ เราก็อุดเรื่องราวให้ทราบหมดว่าเราไปมายัง ไรเห็นยังไรเกี่ยวกับเรื่องทอง เป็นยังไร ๆ เอานั่นมาให้ออกทีวีในคืนวันนี้ให้ทุกช่องนะ จากนั้นมาเราก็อึ้งใหญ่ไม่ถอย

เรากลับไปนี่ยังจะไปดูทองอีกนะ ไปฟังเสียงทางทองอีก ไปคราวหน้าอาจจะได้ ทองไปใส่ นะ คราวนี้พอไม่พอก็ตาม ทองที่เราหล่อไว้ นี้ บางที่เราอาจจะได้ไปกรุงเทพฯ ในกลางพรรษานี้ก็ได้ ก่อนที่จะไปนี่จะต้องเตือนทางโน้น บอกทางโน้นติดต่อเรื่องทอง ของเราให้เรียบร้อย ไปแล้วหล่อเลย พอหล่อเสร็จรวมกันแล้วเข้าคลังหลวงเลย เตียวนี้ ได้ ๑๔ แท่ง ๆ ละ ๑๒ กิโลจุตห้า เราไปคราวหลังจะเอานี้รีบไปหล่อ ถ้าหากว่าเป็นไป ได้ นะเราจะรีบหล่อ เตือนไปบอกไปตั้งแต่ก่อนที่เราจะไปกรุงเทพฯ ทางนี้ก็จะเตรียมทอง อย่างหนึ่งให้เอาทองไปก่อนล่วงหน้าก็ได้ ไปก็รีบหล่อ

คือไปในพรรษานี้ได้ภายในเจ็ดวัน ตามพระวินัยท่านให้สัตตาหะไปได้เจ็ดวัน แล้วต้องกลับมาค้างวัดอีกอย่างน้อยหนึ่งคืนเสียก่อนจึงค่อยไปที่อื่นได้ สัตตาหะไปได้ อีกเจ็ดวัน ถ้าเป็นความจำเป็นตามหลักพระวินัยที่อนุญาต นี้เราไปก็ภายในเจ็ดวัน ในช่วงเจ็ดวันนี้อันหากว่าทองจะเป็นไปได้ เราจะรีบหล่อเสียให้ได้ในจุดนี้แล้วส่งพร้อมกัน เลยกับทอง ๑๔ แท่ง

จะไปดูผลเรื่อย ๆ เร่งใหญ่ ไม่เร่งไม่ได้ นะ ต้องเอาให้นักเรื่องทองคำ เราทุกคน ๆ ให้นัก ทองคำ ดอลลาร์ สองอย่างนี้ละเกี่ยวกับเรื่อง ทางนั้นแบกเมืองนอก ทางนี้แบกเมืองไทย แบกเมืองไทยก็เรียกว่าแบกเพื่อประเทศ ใครมาเห็นเมืองไทยเรามี ทองนี้เขาไม่กล้ามายุงเรานี้ นะ ถ้ามีทอง คนยังมีลมหายใจไม่ใช่คนตาย จะมากุสลากัน ง่าย ๆ เหรอ ต้องไปกุสลาคนตายซิ นี้เมืองไทยยังไม่ตาย เมืองนอกใคร ๆ จะมากุสลา เราไม่ได้ใช้ไหม เข้าใจหรือเปล่าที่พูดเหล่านี้ เรากำลังขนออกซิเจนเข้ามาสูบลมหายใจ เรายู่ จะมากุสลาคนยังไม่ตายได้ เหรอ เมืองไทยเราเวลานี้ยังไม่ตายนะ เพียงแต่ยัง หายใจแหลม ๆ จึงรีบบอกพี่น้องทั้งหลายให้รีบหลอมออกซิเจนคือทองคำเข้ามาสูบลม หายใจเราขึ้น เตียวเขาจะมากุสลาเรานะ

เมื่อวานนี้ก็ไปส่งอาหารกูเรือ ไปก็ไปเทปุ๊วะแล้วไม่ลงรถนะ มาส่งของเฉย ๆ ละ ส่งของแล้วก็กลับมาเลย ส่งตลอด โรงพยาบาลตามหัวเมืองตามอำเภอต่าง ๆ เราเป็น ห่วงมาก เพราะฉะนั้นเราจึงต้องไปตามจุด ๆ ที่จำเป็น ๆ ส่วนในเมืองเขาก็เป็นอีก

อย่างหนึ่งเราไม่ไปยุ่ง ปล่อยตามเรื่อง แต่บ้านนอกนี่จำเป็น เพราะพวกคนไข้ไปยุ่งกับ หมอทั้งนั้นละ ก็มีแต่คนไข้จน ๆ นีว่าไง ไปก็หอบไข้ไปเต็มตัว หายแล้วก็ออกมาตัวเปล่า ๆ ไม่มีเงินสักสตางค์จ่ายเป็นค่าหยุดค่ายาบ้างเลย ที่นี้หมอก็จมไปทุกวัน ๆ ก็ ต้องติดหนี้ละซี

เอาละให้พร